

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2012/0337 van 29 augustus 2012
in de zaak 1112/0213/A/4/0178

In zake:

1. mevrouw [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]
3. de heer [REDACTED]
4. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Pieter VAN ASSCHE
kantoor houdende te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw [REDACTED]

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

de heer [REDACTED], wonende te [REDACTED]

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 14 november 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 22 september 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merelbeke van 12 mei 2011 verworpen.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partij onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het oprichten van een vrijstaande eengezinswoning.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend. De tussenkommende partij heeft geen schriftelijke uiteenzetting ingediend

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 30 mei 2012, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter VAN ASSCHE die verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw ■■■ die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Frank VAN VLAEDEREN die verschijnt voor de tussenkommende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De heer ■■■ verzoekt met een aangetekende brief van 4 januari 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de vierde kamer heeft met een beschikking van 12 januari 2012 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de verzoekende partij tot tussenkomst beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

IV. FEITEN

Op 28 januari 2010 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merelbeke een voorwaardelijk gunstig stedenbouwkundig attest nr. 2 voor het oprichten van een woning op het betrokken perceel. Op 9 september 2010 verleent het college vervolgens een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkommende partij.

Op 27 januari 2011 weigert de verwerende partij, na administratief beroep, een stedenbouwkundige vergunning voor het oprichten van een woning.

Op 6 april 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkommende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merelbeke een nieuwe aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een alleenstaande eengezinswoning”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgestelde gewestplan ‘Gentse en Kanaalzone’, gelegen in woongebied en groengebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merelbeke verleent op 12 mei 2011 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de tussenkommende partij. Het college motiveert de beslissing als volgt:

“ ...
De bouwplaats is gelegen in een tweede bouwzone achter een woonlint langsheen de [REDACTED]. Het gedeelte van het goed dat in het woongebied gelegen is, heeft een oppervlakte van meer dan 1500m² en heeft toegang tot het openbaar domein (de voldoende uitgeruste weg [REDACTED]) via een aparte oprit met een breedte van 7,50m.

De ontworpen woning wordt ingeplant op minstens 10m van de perceelsgrenzen en op minstens 5m van de grens met het achterliggende parkgebied. De woning wordt opgebouwd uit één bouwlaag onder zadeldak, waardoor de impact op de privacy in de voorliggende tuinzones minimaal wordt gehouden. Gelet op de dichte ligging bij het parkgebied kan de aanvraag aanleiding geven tot vertuining van dit achterliggende parkgebied. Als bijkomende voorwaarde kan hiertoe worden opgelegd dat het achterliggende parkgebied niet als tuinzone bij de woning mag worden ingericht. Onder deze voorwaarde brengt het ontwerp de goede plaatselijke aanleg niet in het gedrang.

...”

De verzoekende partijen tekenen tegen deze beslissing op 24 juni 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 4 augustus 2011 om dit beroep niet in te willigen en onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 13 september 2011 beslist de verwerende partij op 22 september 2011 om het beroep niet in te willigen en onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing onder meer als volgt:

“ ...

2.4.2 De juridische aspecten

A. Toetsing aan de voorschriften van het gewestplan

De aanvraag zou in overeenstemming zijn met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven, indien het aangeduide bouwperceel volledig gelegen was in het 50 m diepe woongebied.

De raadsman van appellanten merkt in zijn beroepschrift op dat dit niet het geval is en dat kwestieus bouwperceel ook deels gelegen is in het erachter gelegen groengebied, dat dus m.a.w. de op het bouwplan getekende scheidingslijn tussen beide zones niet correct is ingetekend.

Dit blijkt volgens appellant bijvoorbeeld uit volgende gegevens: de perceelsgrens tussen de kadastrale percelen nrs. 632/p en 632/n – waarvan het verlengde onderhavig perceel ongeveer halverwege doorkruist – heeft volgens het op datum van 18 februari 1976 goedgekeurde verkavelingsplan (dat gebaseerd is op een door een beëdigd landmeter opgemaakt metingsplan van 2 mei 1972) een diepte van 28,23 m, hieruit volgt logischerwijze dat het gedeelte van onderhavig perceel dat achter deze perceelsgrens (in het verlengde ervan) ligt, nog slechts met een diepte van 21,77 m binnen het 50 m diep woongebied kan gelegen zijn.

Onderhavig bouwplan geeft een duidelijke weergave van de zonegrens van het woongebied op 50 m achter de rooilijn, goedgekeurd bij KB van 13 maart 1969.

Het college heeft in haar hoedanigheid van bevoegde wegbeheerder, door het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning geoordeeld dat deze rooilijn correct werd ingetekend.

De beoogde bebouwing in voorliggende aanvraag blijft 5 m verwijderd uit de zonegrens en voorziet bijgevolg niet in een vertuining van het betrokken groengebied, zodat de aanvraag in overeenstemming is met bovenvermelde bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, waarin gesteld wordt dat groengebieden bestemd zijn voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.

B. Betreffende de ligging aan een voldoende uitgeruste weg

Ingevolge artikel 4.3.5, § 1 van de codex mag een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een woning slechts worden verleend op een stuk grond dat gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg, die op het ogenblik van de aanvraag reeds bestaat. Artikel 4.3.5, § 2, eerste lid van de codex bepaalt dat een 'voldoende uitgeruste weg' ten minste met duurzame materialen verhard moet zijn en voorzien zijn van een elektriciteitsnet, alsook dat de Vlaamse regering kan bepalen in welke gevallen, en onder welke voorwaarden, gelet op de plaatselijke toestand, van deze minimale uitrusting kan worden afgeweken.

Onderhavig bouwperceel neemt toegang tot de [REDACTED] via een met beton verharde oprit naar de woning [REDACTED] (= woning/hoeve gelegen op ca. 120 m afstand van de [REDACTED]). Er kan niet betwist worden dat de [REDACTED] zelf een voldoende uitgeruste weg is. Appellanten betwisten wel dat bovenvermelde oprit ernaar (die geen openbare weg is maar wel een private toegangsweg) voldoende uitgerust is.

Artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 november 2006 (gewijzigd bij besluit van 5 juni 2009) inzake de minimale weguitrusting bepaalt dat de eisen inzake minimale weguitrusting, vastgelegd in artikel 4.3.5, § 2, eerste lid van de codex, geen betrekking hebben op de private toegangsweg tot een woning, voor zover deze private toegangsweg aansluit op een voldoende uitgeruste weg.

Hieruit volgt dat huidige aanvraag niet in strijd is met artikel 4.3.5, § 1 van de codex: het bouwperceel heeft via een private toegangsweg aansluiting op een voldoende uitgeruste weg, nl. de [REDACTED].

In feite betreft het hier een klassiek geval van 'bouwen in tweede bouwzone', waarbij de toegang tot de openbare weg geschiedt via een private toegangsweg die bovendien (zo blijkt uit het kadasterplan) ook nog tot het eigendom van de aanvrager behoort, maar waarop wel een erfdienstbaarheid van doorgang naar de woning/hoeve nr. 8 rust. Vermits de aanvrager eigenaar is van de private weg moet hij niet aantonen dat "de erfdienstbaarheid ten voordele van de aanvrager geldt", zoals in het beroepschrift gevraagd wordt, onderhavig perceel betreft hier immers het lijdende erf en niet het 'heersende erf'.

Of huidige aanvraag al dan niet de erfdienstbaarheid van de derde (= heersend erf) 'verminderd of ongemakkelijker maakt' betreft een burgerlijke zaak. Vergunningen hebben een zakelijk karakter, zij worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten (artikel 4.2.22, § 1 van de codex).

2.4.3 De goede ruimtelijke ordening

Het betreft hier het oprichten van een woning in tweede bouwzone binnen een 50 m diep woongebied.

In een 50 m diepe lintbebouwing kan bouwen in tweede bouwzone in principe niet aanvaard worden (dit wordt o.a. vermeld in de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen).

Het opsplitsen in de diepte van percelen in een 50 m diep woongebied dient immers vermeden te worden om reden dat dit doorgaans gepaard gaat met een te hoge bezetting van percelen, met een vertuining van de achter de woonzone gelegen zone,

In onderhavig geval zijn er echter voldoende redenen voorhanden om hierop een uitzondering toe te staan: het perceel is gelegen aan het uiteinde van een (korte) lintbebouwing die volgens het gewestplan aan de linkerzijde overgaat in een reeds ontwikkeld woonuitbreidingsgebied dat een veel grotere diepte dan 50 m heeft.

Het betreft hier geen afsplitsing van de tuinzone van een al bebouwd perceel, de langs de straat gelegen ondiepe percelen hebben immers hun ordening en diepte al vele tientallen jaren geleden verkregen en bovendien zijn 2 van deze percelen begrepen in een op datum van 18 februari 1976 goedgekeurde verkaveling.

Het perceel heeft gezien vanaf de [REDACTED] een breedte van ongeveer 60 m, zodat hoe dan ook binnen het 50 m woongebied een perceel van ruim 1.200 m² groot kan gevormd worden. Zelfs wanneer het achterste deel dat met een tuinhuis bebouwd is, afgesplitst zou worden, resteert nog een voldoende groot perceel om zelfstandig te kunnen functioneren. Het huidige gebruik, ook dat als weiland, stelt geen probleem, en dient de voorgestelde bebouwingswijze niet te hypothekeren.

Zowel het college van burgemeester en schepenen als de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar hebben in het stedenbouwkundig attest nr. 2 van 28 januari 2010 uitdrukkelijk ingestemd met het principe van bebouwbaarheid van het perceel.

Voorliggende aanvraag kan voor vergunning in aanmerking komen, gezien er een correcte aanduiding van de zonegrens van het 50 m diepe woongebied wordt gegeven en gezien de achterste zijgevel van de woning op minimum 5 m afstand van deze zonegrens komt te staan, zodat m.a.w. een 'volwaardige' bouwvrije strook gerespecteerd wordt tot deze zonegrens.

De in het stedenbouwkundig attest opgelegde afstand van minimum 10 m tot de langs de [REDACTED] gelegen bebouwde percelen wordt eveneens gerespecteerd.

Voorliggende aanvraag mag echter niet voorzien in een vertuining van het betrokken groengebied.

Hiertoe dient de voorwaarde opgelegd te worden dat het deel van het perceel gelegen in het 50 m-woongebied van het achterliggende groengebied dient afgescheiden te worden door middel van een afsluiting.

De goede ruimtelijke ordening wordt door de aanvraag niet in het gedrang gebracht. De woning wordt opgebouwd uit één bouwlaag onder zadeldak, waardoor de impact op de privacy in de voorliggende tuinzones minimaal wordt gehouden.

2.5 Conclusie

Uit wat voorafgaat, dient besloten dat het beroep niet voor inwilliging vatbaar is.

De stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend volgens het ingediende plan en onder volgende voorwaarden:

- de op het plan aangeduide werken en inplanting zijn stipt te volgen.*
- het achterliggende parkgebied mag niet als tuinzone bij de woning worden ingericht.*
- binnen de laatste 5 m diepte van het woongebied, ten opzichte van de grens met het groengebied mogen geen constructies worden opgericht.*
- op de zonegrens tussen het 50 m woongebied en de achterliggende groenzone, dient verplicht een afsluiting aangebracht te worden, teneinde vertuining van het in het groengebied gelegen deel van het terrein te voorkomen*

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Het bestreden besluit is met een aangetekende brief van 28 september 2011 betekend aan de verzoekende partijen. Het beroep bij de Raad, ingesteld op 14 november 2011, is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

De verzoekende partij zetten in essentie uiteen dat zij zich als burens van het bouwperceel, dat een weiland betreft dat gelegen is achter hun woningen, kunnen beroepen op een nadeel door de bestreden beslissing, temeer de ontsluiting van het bouwperceel zich situeert in de onmiddellijke omgeving van hun percelen.

Noch de verwerende partij, noch de tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen maken voldoende aannemelijk dat de bestreden beslissing voor de aanpalende burens nadelen meebrengt doordat een bestaand achterliggend weiland zal bebouwd worden met een woning.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

In dit middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het continuïteits- en het motiveringsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partijen zetten onder meer uiteen:

“...”

8. Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de

voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

9. Het continuïteitsbeginsel houdt in dat de overheid, eens ze in een bepaalde zaak tot een bepaalde opvatting is gekomen, niet zomaar in een later beslissing in verband met dezelfde zaak een tegenovergestelde opvatting als grondslag mag nemen, tenzij ze de redenen voor die gewijzigde opvatting doet kennen. Het beginsel laat niet toe om af te wijken van de van toepassing zijnde geldende wettelijke en reglementaire voorschriften (R.v.St. Huyghe, nr. 199.702, 20 januari 2010; nv Immo Bolckmans, nr. 190.410, 13 februari 2009).

10. De vergunning is verleend op foutieve informatie en onjuiste premisses omtrent de breedte van de site in tweede bouwlijn — de aanvraag bevat valse/verkeerde info over de opp. van het perceel.

Het voorwerp van de plannen die integraal deel uitmaken van de vergunning, betreft een aanvraag tot het bouwen van een nieuwe woning, op wat heden een weiland, is, gelegen op de grens van een 50 meter woonzone, met achterliggende groenzone (groengebied).

De woningen van de verzoekers liggen allen onmiddellijk ontsloten aan de [REDACTED], binnen de woonzone.

Ook de gezinswoning van de vergunningverkrijger bevindt zich in de onmiddellijke omgeving (met name het nr. 18).

De woningen van de verzoekers en de vergunningverkrijger staan allen in eerste bouwzone. De vergunningverkrijger kocht een achterliggende weide, met het oog op het behoud van het achterliggend weiland. Evenwel bleek een (beperkt) deel van dit weiland nog in de 50 m woonzone te liggen.

Dit perceel ontsluit via een erfdiensbaarheid die eigendom is van de eigenaar van [REDACTED] en beperkt in zijn omschrijving. De deputatie gaf in een vorige beslissing ten onrechte aan dat de weg eigendom is van de vergunningverkrijger. Evenwel besloot de deputatie ook dat de weg voldoende uitgerust is.

...

13. De eerste beslissing van het college stelt dat de constructie aan alle zijden minstens 10 meter van de perceelsgrenzen blijft en ook vijf meter van het achterliggend parkgebied. Dit is een logisch gevolg van het stedenbouwkundige attest nr. 2.

De deputatie bevestigt dit in de bestreden beslissing en gaat ervan uit (en dit in tegenstelling tot in de eerdere vergunningsweigering) dat de gemeente één en ander naging en hierbij de juiste 'persoon' is om deze controle uit te voeren.

14. Nochtans blijkt uit de plannen, die identiek zijn aan de eerste plannen maar enkel de afstand tussen de nieuw te bouwen constructie en de (verkeerd aangeduide) 50m grens beperken tot 5 meter in plaats van 10 meter, dat de afgrenzing van de 50 meter zone verkeerd is.

De visu kan op het plan worden vastgesteld dat de lijn, aangeduid als rooilijn en startpunt van de 50 meter zone, niet dezelfde curve volgt (ter zeker niet ter hoogte van de vooropgestelde bebouwing) als de rooilijn. De 50 meter grens is verkeerd ingeplant.

Daarenboven zijn de afstanden op de plannen onmogelijk te realiseren.

Gezien de breedte (dwars op de [REDACTED]) ruim 7,9 meter betreft, impliceert dit dat de site van de vergunningverkrijger IN HET WOONGEBIED bijna 23 meter is (10 meter afstand tot de voorliggende percelen + 7,90 meter woningbreedte + 5 meter afstand tot het achterliggend (park)gebied).

A fortiori zou dit betekenen dat er nog amper 27 meter overblijft voor de voorliggende woningen en eigendommen van verzoekers.

15. In elk geval voegen de verzoekers de diverse bestaande plannen, die bij hun eigendomsakte, resp. vergunning zaten, waaruit blijkt dat hun eigendommen (afhankelijk van de ligging ten aanzien van de straat die schuin loopt) tussen de 21 en 30 meter (afgerond) zijn en ter hoogte van de bouwzone voor de voorliggende strook ruim 28 meter betreft ...

Derhalve overschrijdt de planning van de bouw en afstanden tot de perceelsgrens als voorzien, opgesteld bij de eigendom in woonzone van de verzoekers, de 50 meter grens.

16. De bestreden beslissing gaat dan ook geheel verkeerdelijk uit van een mogelijkheid tot inplanting van een woning in de tweede bouwzone...de afstanden tot de perceelsgrenzen, noch afmetingen kloppen op de ingediende plannen; minstens zijn zij voor discussie vatbaar en onduidelijk.

17. Dit alles is des te belangrijker, nu in de bestreden beslissing expliciet wordt opgenomen dat vertuining in het parkgebied niet kan en hierop een verbod wordt gesteld.

Welnu de afmetingen op de plannen genereren uit zich de inpalming van een stuk parkgebied, ook in de voorziene afstand tot de perceelsgrens... de vergunning lijkt dus intern strijdig tussen de beslissing en de bijhorende plannen die er onlosmakelijk mee verbonden zijn.

Dit onderdeel is evident geen burgerrechtelijk aspect of onderdeel van loutere afpaling. Als de planologische inplanting niet met zekerheid kan gegeven worden, terwijl als voorwaarde in de vergunning vermeld wordt dat 10 meter afstand moet behouden blijven tot alle perceelsgrenzen en 5 meter ten aanzien van het parkgebied, met verbod op vertuining van het parkgebied, dan is er geen mogelijkheid om een woning van de voorziene omvang in te planten.

...

19 In een vorige procedure heeft de deputatie een vergunning in graad van beroep geweigerd, precies omwille van deze onduidelijkheid/onjuistheid op de plannen. Een landmeter (die eenzijdige vaststellingen deed) ten spijt komt de vergunningverkrijger in zijn plannen nog steeds aandragen met plannen die afmetingen weergeven, die niet met de akte van de beroepsindieners, dan wel de realiteit overeenkomen.

De deputatie kwam vorige keer in haar beslissing op basis van de gegevens het dossier zelf tot de vaststelling dat er bij een woning van de voormelde omvang slechts een afstand van 1 meter tot de parkzone kon zijn, in plaats van de vermeende 10 meter volgens plan. Op basis van gelijkaardige berekening houdt men voor nog steeds 5 meter tot de parkzone te kunnen respecteren.

Zulks is andermaal in strijd met de bestaande akten, plannen en bovendien strijdig met de visie van de deputatie in het vorig dossier en dus met het continuïteitsbeginsel en het

zorgvuldigheidsbeginsel nu op grond van deze plannen onmogelijk tot een correcte vergunning (zoals niet onder voorwaarden kan worden besloten).

20. Uit de marginale toetsing van de Raad, kan voortvloeien dat de eenvoudige optelsom van de vereiste afstanden niet kan leiden tot een constructie binnen de 50 meter grens.

Indien de 50 meter moet voorzien in 5 meter buffer tot het park, een woning van 7,9 meter breed en een afstand van 10 meter tot de perceelsgrens van de verzoekers heeft de site derhalve 22,9 meter breedte (minimaal) terwijl op die plaats volgens de plannen van landmeter [REDACTED] uit de jaren '70 reeds blijkt dat er meer dan 28,23 meter is van de rooilijn tot de perceelsgrens van de verzoekers. Gezien $28,23 \text{ meter} + 22,9 \text{ meter} = 51,13 \text{ meter}$, is het onmogelijk dat de constructie en de minimale buffers inplantbaar zijn binnen de 50 meter zone.

Minstens motiveert de deputatie in de bestreden beslissing geheel niet, waarom dit volgens haar wel kan. Ze stelt enkel dat er een rooilijn door de wegbeheerder is vastgesteld en goedgekeurd. Dit wordt evenwel niet betwist; het feit dat de plannen niet correct de feiten weergeven, impliceert dat onmogelijk tot een deugdelijke en wettelijk gemotiveerde beslissing kan worden gekomen.

Alleen al om deze reden is het eerste middel gegrond.

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Wanneer men naar het inplantingsplan kijkt op het plan (rechtsboven) dan kan men vaststellen dat de grenslijn tussen het woongebied en het groengebied op 50 meter van de rooilijn volledig evenwijdig met de rooilijn is ingetekend (stuk 1).

Wanneer verzoekers wijzen op het feit dat de inplanting van deze grenslijn niet correct is baseren zij zich verkeerdelijk op hun eigen perceelsgrenzen. Zij gaan m.a.w. uit van het gegeven dat hun voorste perceelsgrenzen samenvallen met de rooilijn, wat onjuist is. Op een uittreksel uit het GIS, dat wordt bijgevoegd aan het administratief dossier, is duidelijk te zien dat de voorste perceelsgrenzen van verzoekers verder komen dan de rooilijn. Omdat hun percelen niet in een verkaveling liggen is er wellicht nooit onteigening voorzien voor het stukje perceel dat voorbij de rooilijn uitsteekt (stuk 10).

Links van het woonlint waarin de percelen van verzoekers liggen bevindt zich een woonuitbreidingsgebied. Ter vergelijking kan worden vastgesteld dat de voorste perceelsgrens van de percelen in dit woonuitbreidingsgebied wel volledig gelijk loopt met de rooilijn.

De rooilijn werd vastgesteld bij K.B. van 13 maart 1969. De gemeente is houder van de rooilijnplannen en er werden n.a.v. de beoordeling van de aanvraag de nodige metingen op basis van het van toepassing zijnde rooiplan gedaan. De deputatie mag ervan uitgaan dat deze metingen correct zijn. Het is onmogelijk om in elke beroepsprocedure een landmeter aan te stellen om de basisgegevens die bij de oorspronkelijke aanvraagprocedure werden vastgesteld te gaan controleren.

Indien men voor de meting van de 50 meter woongebied aanvangt bij de rooilijn, en niet bij de voorste perceelsgrenzen van verzoekers, dan is het inplantingsplan op het

ingediende plan correct, en is de inplanting van de te bouwen woning wel degelijk mogelijk.

Er wordt niet aangetoond dat er door de deputatie een onjuiste of onzorgvuldige beoordeling gemaakt werd van de gegevens op het samen met de aanvraag ingediende plan, noch dat de beslissing hieromtrent onvoldoende gemotiveerd is.

*Het eerste middel is dan ook niet gegrond.
...*

In hun wederantwoordnota dupliceren de verzoekende partijen onder meer wat volgt:

“ ...

De verzoekende partijen wijzen de Raad op hetgeen zij reeds uiteen hebben gezet in hun verzoekschrift, met name dat een eenvoudige optelsom al snel leert dat de planning van de bouw de 50 meter grens overschrijdt. Immers, de breedte van de te voorziene woning bedraagt 7,90 meter. In de bestreden beslissing is rekening gehouden met een afstand van 5 meter ten opzichte van het achterliggende parkgebied en een afstand van 10 meter ten opzichte van de voorliggende percelen. Dit maakt dat de site van de vergunningverkrijger in het woongebied al zou neerkomen op $5\text{m} + 10\text{m} + 7,90\text{m} = 22,90\text{m}$.

Uit de bestaande plannen die aan uw Raad worden voorgelegd door de verzoekende partijen (eigendomsakte en vergunning) blijkt dat hun eigendommen afgerond tussen de 21m en de 30m bedragen. Voor de kwestieuze strook bedraagt dit 28m.

Wanneer men dan vervolgens de optelsom maakt, komt men tot de vaststelling dat de grens van 50 meter wordt overschreden ($28\text{m} + 22,90\text{m} = 50,90\text{m}$ - minimaal). Zulks impliceert dat het parkgebied zal worden aangesneden.

Deze vaststelling is des te schrijnender nu de deputatie zelf uitdrukkelijk aangeeft dat vertuining in parkgebied niet kan worden toegelaten.

De deputatie geeft in haar verweer te kennen dat de gemeente houder is van de rooilijnplannen en zij ervan mocht uitgaan dat deze metingen correct zijn. Dit is niet terzake dienend, nu door verzoekers ook niet wordt betwist waar de rooilijn ligt.

In haar antwoordnota geeft de deputatie aldus ten onrechte aan dat door de verzoekende partijen niet zou zijn aangetoond dat een onjuiste of onzorgvuldige beoordeling wordt gemaakt. Dit kan niet ernstig worden weerhouden.

*Het eerste middel is gegrond
...*

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partijen zetten in essentie uiteen dat de bestreden beslissing uitgaat van een verkeerde “inplanting” op het bouwplan van de grens tussen het woongebied en parkgebied. Volgens de verzoekende partijen zouden de afmetingen op de bouwplannen het inpalmen impliceren van een stuk parkgebied.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het eerste middel in wezen een herhaling betreft van een grief die werd aangevoerd tijdens de administratieve beroepsprocedure.

In de bestreden beslissing wordt deze grief onder meer als volgt ontmoet:

“Onderhavig bouwplan geeft een duidelijke weergave van de zonegrens van het woongebied op 50 m achter de rooilijn, goedgekeurd bij KB van 13 maart 1969.

Het college heeft in haar hoedanigheid van bevoegde wegbeheerder, door het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning geoordeeld dat deze rooilijn correct werd ingetekend.

De beoogde bebouwing in voorliggende aanvraag blijft 5 m verwijderd uit de zonegrens en voorziet bijgevolg niet in een vertuining van het betrokken groengebied, zodat de aanvraag in overeenstemming is met bovenvermelde bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, waarin gesteld wordt dat groengebieden bestemd zijn voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.”

De verzoekende partijen tonen niet aan dat deze weerlegging van de aangevoerde grief onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

Met de verwerende partij moet overigens vastgesteld worden dat op het inplantingsplan de grenslijn tussen het woongebied en het groengebied op 50 meter van de rooilijn is ingetekend. De verwerende partij toont bovendien aan dat de verzoekende partijen in hun middel uitgaan van een berekening op grond van hun eigen perceelsgrenzen, terwijl deze niet samenvallen met de rooilijn.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de rooilijn zoals ingetekend op het inplantingsplan, foutief zou zijn ingetekend en tonen derhalve niet aan dat de verwerende partij is uitgegaan van foutieve gegevens bij de beoordeling van de aanvraag van de tussenkomende partij.

Het feit dat de verwerende partij in een vorige beslissing een vergunning heeft geweigerd omwille van “deze onduidelijk/onjuistheid op de plannen” doet aan het voorgaande geen afbreuk. Noch het continuïteitsbeginsel, noch het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden indien een overheid op goede gronden beslist tot het verlenen van een vergunning, zelfs indien bij een eerdere beoordeling de vergunning werd geweigerd.

De verzoekende partijen kunnen evenmin gevolgd worden waar zij aanvoeren dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet motiveert ten aanzien van de grenslijn van het woongebied. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat het bouwplan een duidelijke weergave bevat van de zonegrens van het woongebied, dat de gemeente geoordeeld heeft dat de rooilijn correct is ingetekend en dat de beoogde bebouwing 5 meter verwijderd blijft van deze zonegrens.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

In dit middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1.1.4 VCRO juncto artikel 4.3.1, §1 en §2 VCRO, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partijen zetten onder meer uiteen:

“ ...

21. Voor zover als nodig, en dit louter voor zover de Raad van oordeel is dat de bestreden beslissing terecht aanvaard heeft dat alles binnen de 50 meter woonzone wordt gehouden, betwisten de verzoekers ook de ruimtelijke inpasbaarheid van het project, zoals deze wordt voorzien/vergund/gemotiveerd door de bestreden beslissing.

Immers de bestreden beslissing moet, los van de theoretische benadering en bebouwbaarheid ook de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening concreet invullen.

...

28. Vooreerst bevat het aanvraagdossier een manifeste onjuistheid en valsheid over de oppervlakte van de site.

Uit het fotodossier hierna blijkt dat die 1500 m2 in werkelijkheid reeds opgesplitst zijn in 3 delen:

- o Het deel achter de woning van de vergunningverkrijger zelf is zijn eigen tuin met een ruim (en illegaal) tuinhuis en maakt onmogelijk deel uit van de vergunning of van de site van de vergunning, nu dit ingelijfd is bij de tuin...*
- o Het tweede deel maakt een deel wei uit, dat afgeboord is met een dubbele bedrading en een twee jaar geleden aangeplante knotwilgenrij...*
- o Het restant is de oppervlakte voor de aangevraagde woning, die overigens geen enkele parkeergelegenheid meer heeft, in tegenstelling tot de vorige aanvraag. (vermoedelijk zal dus later nog een (niet vergunningplichtige?) carport worden gezet in de zone van 10 m of 5 m van de perceelsgrens, die zagezegd bouwvrij zou worden gehouden.*

29. De loze beweringen en foute plannen als zou men derhalve een bescheiden woning op een ruim perceel zetten, strookt niet met de realiteit en zoals uit de foto's blijkt ook niet met de intenties. Het is niet geloofwaardig dat het ruime 'tuinhuis' nu plots tot de achterliggende site zou gaan behoren en de bomenrijen en bedrading ook zou verwijderd worden in functie van de woning.

30. De verzoekers kunnen zich niet akkoord verklaren met de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening van het voorliggend project zoals dit beoordeeld werd in de bestreden beslissing.

...

33. In casu betreft de site en haar onmiddellijke omgeving een woonlint met achterliggend parkgebied.

De woningen 14, 16 en 18 van de [REDACTED] maken deel uit van een verkaveling.

De woningen van het bouwlint zelf hebben een zeer beperkte achtertuin. De woningen palen allen aan de achterliggende percelen, die op heden landbouwgronden zijn in gebruik en als weiland dienen.

De woningen 10 en 12 hebben (bijna) geen achtertuin en palen met hun woning onmiddellijk aan het stuk 'bouwgrond' dat men wenst te bebouwen.

Hierdoor zal de inbreiding een te hoge druk op de percelen leggen. Door het inplanten van een bijkomende woning (voor zover als mogelijk) zijn deze woningen in een eerder landelijk woonlint, dus ingesloten aan de zijkanten en de achterzijde. Waar zij nu op weiland uitkijken, zullen zij in de toekomst een woning (weliswaar in wat men een laagbouw meent te kunnen noemen, die evenwel 7,5meter is) zien.

Hoewel dit uitzicht voor hen op zich geen verworven recht is, moet rekening gehouden worden met (1) de densiteit op deze site, die door de achterliggende woning wordt bezwaard, (2) het gebruiksgenot, waardoor de woning van de beroepsindieners door de nieuw te bouwen woning en tuinfrastructuur nu volledig worden ingesloten; (3) de overdruk van de woning zo dicht bij het parkgebied, (4) de visueel-vormelijke aspecten en de hinder, die niet louter burgerlijk van aard zijn maar tevens duidelijk een onderdeel van de beoordelingscriteria van artikel 4.3.1 VCRO uitmaken.

Welnu, door het inplanten van een woning achter de woningen (quasi) zonder tuin wordt de hinder bij wijze van inijk, verdichting, verenging verhoogd.

Om reden als aangehaald kan de bestreden beslissing de toets van deze motivering niet doorstaan, hoewel deze afweging decretaal zouden moeten gebeuren om tot een correct en afdoende materieel gemotiveerde beslissing te komen, quod non.

34. Bijkomend moet er op gewezen worden dat in een eerdere beslissing de gemeente (het college) gunstig besliste over de aanvraag, gezien overal 10 m afstand tot de perceelsgrens werd gerespecteerd. In het huidige concept wordt die afstand ten aanzien van het parkgebied gehalveerd, maar wordt er niet meer over die minimale afstand van 10 meter gesproken en blijkt plots 5 meter, (voor zover die er al zou zijn) ook aanvaardbaar; dit wordt nergens weerhouden, gemotiveerd of verduidelijkt.

35. Tot slot en zoals hierboven reeds aangegeven, verschilt het huidige concept van het vorige in die zin dat nu geen garage/carport meer wordt vervat. Hieruit blijkt vooreerst de minimalistische opvatting die in de plannen moet worden gegoten, om tot een aanvaardbaar geheel te komen, terwijl i de praktijk veel meer oppervlakte bebouwd zal worden.

Vermoedelijk zal men de nu al minimale afstand van 5 meter tot het parkgebied, of erger nog de buffer van 10 meter ten aanzien van de woningen in eerste zone, nog verder inperken door later een parkeerfaciliteit te voorzien.

De beroepsindieners gaven al aan dat:

- Voor zover, en dit dus louter ondergeschikt, de vergunning verleend zou worden, dient de vergunning de voorwaarde te bevatten op een verbod voor het plaatsen van een constructie (verharding of garage of carport) om het terrein nog meer te belasten of vol te bouwen en zeker niet in de zone van 5 meter tot het parkgebied of de 10 meter tot de perceelsgrens met de eigendommen van de beroepindiener, ongeacht de vraag of deze constructie vergunningsplichtig zou zijn.*
- Specifiek voor beroepsindiener █████, moet worden vastgesteld dat de oprit (erfdienstbaarheid) naast haar eigendom wordt verzwaard. Ook de oprit op de site zelf komt vlak naast haar eigendom. Zodoende zal zij hinder van het verkeer naar de woning ondervinden. De locatie voor de oprit is op de meest ongunstige*

*plaats voor haar gelegd. Naar goede plaatselijke aanleg zou de oprit achteraan moeten geplaatst worden om de hinder voor de omwonenden te beperken
...*

De verwerende partij repliceert onder meer:

“ ...

I.c. werd de aanvraag terdege aan de ruimtelijke ordening getoetst. Er werd gewezen op het feit dat het betrokken woonlint grenst aan een woonuitbreidingsgebied, alwaar sowieso in het achterliggende gebied gebouwd wordt, én op het feit dat de gangbare afstanden van minimum 10 meter tot de aanpalende perceelsgrenzen worden gerespecteerd in geval van het oprichten van een woning in tweede bouwzone (uit het inplantingsplan blijkt overigens dat de werkelijke afstand tot de perceelsgrens op de kleinste afstand 12 meter bedraagt en op de grootste afstand zelfs 14 meter).

De beoordeling is in alle redelijkheid gebeurd en de motivering is sluitend en duidelijk. Verzoekers blijken het principe van de goede ruimtelijke ordening te verwarren met hun subjectieve gevoel van hinder. De constructie die werd vergund impliceert overigens op geen enkele manier hinder.

Het valt te begrijpen dat verzoekers teleurgesteld zijn dat hun uitzicht op een groengebied beperkt wordt, maar dit belet de eigenaar van een perceel bouwgrond uiteraard niet om te bouwen. Verzoekers moeten hoe dan ook aanvaarden dat er op het perceel achter het hunne gebouwd wordt. Er dient daarbij nogmaals op de ruime afstanden tot aan hun perceelsgrens te worden gewezen.

Verzoekers tonen niet aan dat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening zoals gevoerd in de bestreden beslissing, onredelijk zou zijn of gesteund zou zijn op onjuiste gegevens.

Het tweede middel is niet gegrond.

...”

De verzoekende partijen dupliceren onder meer:

“ ...

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de deputatie naar recht en redelijkheid de aanvraag heeft getoetst. Zo lezen zij nergens dat een beoordeling werd gemaakt naar de dichtheid op de site, de impact van het voorgenomen project op het gebruiksgenot van de woningen van verzoekers. Ook aan de visueel-vormelijke hinderaspecten wordt in de bestreden beslissing geen aandacht besteed.

Hierop voert de deputatie geen verder verweer.

De verzoekende partijen menen dat de deputatie bij haar beoordeling onzorgvuldig te werk is gegaan aangezien de overeenstemming van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening en de plaatselijke aanleg niet afdoende werd onderzocht.

Door het inplanten van de woning achter de woningen zonder tuin, wordt de hinder bij wijze van inkijk, verdichting en verenging onmiskenbaar verhoogd. Door met bovenvermelde aspecten geen rekening te houden, miskent de deputatie de op haar rustende verplichtingen. De deputatie heeft deze aspecten bij haar beoordeling niet

afdoende onderzocht. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de deputatie in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad mag zijn beoordeling van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde vergunningverlenende overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole enkel bevoegd om na te gaan of de bevoegde overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

2.

In de bestreden beslissing wordt onder de titel “de goede ruimtelijke ordening” het volgende gesteld:

“Het betreft hier het oprichten van een woning in tweede bouwzone binnen een 50 m diep woongebied.

In een 50 m diepe lintbebouwing kan bouwen in tweede bouwzone in principe niet aanvaard worden (dit wordt o.a. vermeld in de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen).

Het opsplitsen in de diepte van percelen in een 50 m diep woongebied dient immers vermeden te worden om reden dat dit doorgaans gepaard gaat met een te hoge bezetting van percelen, met een vertuining van de achter de woonzone gelegen zone,

In onderhavig geval zijn er echter voldoende redenen voorhanden om hierop een uitzondering toe te staan: het perceel is gelegen aan het uiteinde van een (korte) lintbebouwing die volgens het gewestplan aan de linkerzijde overgaat in een reeds ontwikkeld woonuitbreidingsgebied dat een veel grotere diepte dan 50 m heeft.

Het betreft hier geen afsplitsing van de tuinzone van een al bebouwd perceel, de langs de straat gelegen ondiepe percelen hebben immers hun ordening en diepte al vele tientallen jaren geleden verkregen en bovendien zijn 2 van deze percelen begrepen in een op datum van 18 februari 1976 goedgekeurde verkaveling.

Het perceel heeft gezien vanaf de [REDACTED] een breedte van ongeveer 60 m, zodat hoe dan ook binnen het 50 m woongebied een perceel van ruim 1.200 m² groot kan gevormd worden. Zelfs wanneer het achterste deel dat met een tuinhuis bebouwd is, afgesplitst zou worden, resteert nog een voldoende groot perceel om zelfstandig te kunnen functioneren. Het huidige gebruik, ook dat als weiland, stelt geen probleem, en dient de voorgestelde bebouwingswijze niet te hypothekeren.

Zowel het college van burgemeester en schepenen als de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar hebben in het stedenbouwkundig attest nr. 2 van 28 januari 2010 uitdrukkelijk ingestemd met het principe van bebouwbaarheid van het perceel.

Voorliggende aanvraag kan voor vergunning in aanmerking komen, gezien er een correcte aanduiding van de zonegrens van het 50 m diepe woongebied wordt gegeven en gezien de achterste zijgevel van de woning op minimum 5 m afstand van deze zonegrens komt te staan, zodat m.a.w. een 'volwaardige' bouwvrije strook gerespecteerd wordt tot deze zonegrens.

De in het stedenbouwkundig attest opgelegde afstand van minimum 10 m tot de langs de [REDACTED] gelegen bebouwde percelen wordt eveneens gerespecteerd.

Voorliggende aanvraag mag echter niet voorzien in een vertuining van het betrokken groengebied.

Hiertoe dient de voorwaarde opgelegd te worden dat het deel van het perceel gelegen in het 50 m-woongebied van het achterliggende groengebied dient afgescheiden te worden door middel van een afsluiting.

De goede ruimtelijke ordening wordt door de aanvraag niet in het gedrang gebracht. De woning wordt opgebouwd uit één bouwlaag onder zadeldak, waardoor de impact op de privacy in de voorliggende tuinzones minimaal wordt gehouden.”

3.

De bewering van de verzoekende partijen dat het ongeloofwaardig zou zijn dat het bestaande “ruime tuinhuis” zou gaan behoren tot het bouwperceel en dat de bestaande bomenrijen en bedrading zouden verwijderd worden in functie van de verkregen vergunning, betreft in wezen een bewering met betrekking tot de uitvoering van de bestreden beslissing en niet met betrekking tot de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening door de vergunningverlenende overheid. Voor dergelijke betwistingen is de Raad niet bevoegd. Overigens moet vastgesteld worden dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat, zelfs “wanneer het achterste deel dat met een tuinhuis bebouwd is, afgesplitst zou worden, resteert nog een voldoende groot perceel om zelfstandig te kunnen functioneren” en dat deze overweging zonder kritiek blijft van de verzoekende partijen.

4.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze aangegeven waarom het oprichten van een woning in de “tweede bouwzone” in de concrete omstandigheden wel kan worden aanvaard, met name:

- (1) het gelegen zijn van de bouwplaats aan het uiteinde van een bouwlint dat overgaat in een reeds ontwikkeld uitbreidingsgebied dat een veel grotere diepte heeft dan 50 meter,
- (2) de langs de straat ondiepe percelen hebben sedert ruime tijd een bestaande ordening,
- (3) hoe dan ook kan binnen de 50 meter zone een perceel van 1.200 m² gevormd worden,
- (4) de achterste zijgevel wordt op minimum 5 meter afstand van de zonegrens ingeplant zodat een volwaardige bouwvrije strook gerespecteerd wordt en
- (5) er wordt een afstand van 10 meter gerespecteerd tot de langs de [REDACTED] gelegen bouwpercelen.

De argumentatie van de verzoekende partijen dat de woningen met nummers 10 en 12 een kleine achtertuin hebben, dat deze woningen nu uitkijken op een weiland en in de toekomst zullen kijken op een woning, dat door het inplanten van de woning achter de woningen met een beperkte achtertuin “de hinder bij wijze van inkijk, verdichting, verenging verhoogt”, toont niet aan dat de verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid heeft overschreden en de aanvraag kennelijk onredelijk heeft beoordeeld.

Het enkele gegeven dat een eerdere aanvraag in een afstand van 10 meter voorzag met de zonegrens toont niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij dat een afstand van 5 meter met de zonegrens een “volwaardige bouwvrije strook” is, kennelijk onredelijk zou zijn.

5.

Het “vermoeden” van de verzoekende partijen dat “in de praktijk veel meer oppervlakte zal bebouwd worden”, dat later zal worden voorzien in een parkeerfaciliteit in “minimale afstand van 5 meter tot het parkgebied” of in “de buffer van 10 meter ten aanzien van de woningen in de

eerste zone” betreffen opnieuw beweringen die betrekking hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

De argumentatie van de verzoekende partijen vermag in elk geval niet de kennelijke onredelijkheid aan te tonen van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening in de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 700,00 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
3. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100,00 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 29 augustus 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Hildegard PETTENS

Nathalie DE CLERCQ